

De Forhold, der skulle gøres til Genstand for særlig Omtale, ere herefter følgende:

1. Valgrettens Udvidelse. Ved dette Spørgsmaals Besvarelse maa det efter Magistratens Formening stadigen fastholdes, at der er en Hovedforskel mellem Lovgivningsvirksomheden og det kommunale Omraade. Kommunen maa nemlig i Virkeligheden siges væsentlig at være en økonomisk Institution. Hvad enten man ser paa de tekniske Anliggender, paa Hospitalsvæsenet, paa Fattigvæsenet eller paa Skolevæsenet, gælder det at bruge de til Raadighed staaende Midler paa bedste Maade — i de fleste Tilfælde endog netop til Gode for de ubemidlede —, og det synes derfor naturligt her at betinge Indflydelsen paa disse Anliggender af en vis økonomisk Eksistens som ogsaa at give dem, der yde det meste, en større Indflydelse paa Anvendelsen af de Midler, som de yde. Ganste anderledes er Forholdet ved Spørgsmaalet om Indflydelsen paa Lovgivningsmagten, og medens det derfor kan være rimeligt ved politiske Valg ikke at opstille nogen Censur, er det derimod i sin Orden, at man gør Valgretten til de kommunale Raad afhængig af en vis økonomisk Stilling. Hos os har man her i Kjøbenhavn hidtil opstillet, at først, naar man kom saa vidt, at man havde en aarlig Indtægt af 1,000 Kr. (3 pCt. Indkomstkatt deraf er 12 Kr. om Aaret), var man saaledes stillet, at man naturligen kunde gøre Krav paa Medvirkning igennem Valgretten paa Kommunens Anliggender. Dette synes i og for sig ganske naturligt, og nogle af Magistratens Medlemmer maa ønske her at udtale, at der efter deres Opfattelse, naar man ser paa Kommunens Læb, ikke skønnes at være tilstrækkelig Grund til at afvige herfra, saa meget mindre som Spørgsmaalet herom allerede var stærkt fremme under Forhandlingerne om Loven af 1865, og som der ikke ses siden den Tid at være passeret noget eller at være fremkommet nye Momenter, der nu kunde lede til et modsat Resultat. Denne Udtalelse er ikke tiltraadt af Magistratens Flertal, da Spørgsmaalet herom netop er et af dem, hvis Afgørelse væsentlig maa komme til at ligge andet Steds, ligesom det jo ogsaa er andet Steds fra, at Sagen er sat i Bevægelse. Men hvad enten man nu ser paa dette paa den ene eller paa den anden Maade, er Magistraten i sin Helhed enig om at fremhæve, at ved en Udvidelse af Valgretten maa man i alt Fald ikke opgave den Fordring, at nogen Garanti for en selvstændig økonomisk Eksistens bør den, vælgende under alle Omstændigheder frembyde.

I Tyskland fordres overalt som Betingelse for Valgret til de kommunale Forsamlinger, at paagældende er enten a) Ejendomsbesidder, eller b) selvstændig Næringsdrivende med (i Byer paa over 10,000 Indb.) mindst 2 Medhjælpere, eller c) svarer i aarlig Skat mindst 6 Mark, hvortil ved Beslutning af Kommunalbestyrelsen kan søjes, at den paagældende i Byer paa over 50,000 Indb. har mindst 900 Mark i aarlig Indtægt.

I Kjøbenhavn ligger det nær, naar en Udvidelse af Valgretten skal finde Sted at medtage alle, der svare Indkomstkatt (direkte Skat) til Kommunen. Man vilde altsaa herved medtage dem, der have en aarlig Indtægt af 800 Kroner, og hvis Skat, beregnet efter 3 pCt., er 6 Kr. om Aaret. I 1890—91 var der ialt 41,174 Indkomstkatt-Ydende, hvoraf de 29,281 vare ansatte til en Indtægt af 1,000 Kr. eller derover. Samtidig var Antallet af Borgerrepræsentantvalgere 22,594, saa at de indskrænkende Valgrets-betingelser (knyttede til Køn, Alder, Indfødsret etc.) formindskede det nævnte Tal med omtrent $\frac{1}{4}$. Antallet af Personer, der vare ansatte til en Indkomstkatt af 800 Kr., udgjorde 11,893, og gaar man ud fra, at ogsaa dette Tal vilde blive formindsket med $\frac{1}{4}$, vilde altsaa Vælgerbefolkningen, blot ved at Censur flyttes fra 1,000 til 800 Kr., forøges med ca. 40 pCt. Selv om Forøgelsen næppe vilde blive fuld saa stor, fordi Gruppen paa 800 Kr. sandsynligvis vil blive reduceret med mere end $\frac{1}{4}$, vil den dog, som man ser, i hvert Fald være betydelig.

Der har været rejst Spørgsmaal om at udvide Valgretten til alle, der bebo en Lejlighed, af hvilken der svares Aarelskatt til Kommunen: o: Lejligheder paa 64 Kv.-Alen og derover; men dette maa Magistraten bestemt fraraade. Det er allerede næppe principmæssigt begrundet at gaa saa vidt i Medtagelsen til Valgret. Saavist nemlig som Aarelskatten jo ikke er nogen direkte Skat, er det i det hele næppe heller saa, at den overhovedet hviler paa Lejeren. Den er ingen direkte Skat, thi den indkræves umiddelbart hos Ejeren for hele Ejendommen, han alene hæfter for den, og skal der gøres Udpantning for den, foregaar denne hos Ejeren, ikke hos Lejeren. Alt i alt har Lejeren ikke mere direkte at gøre med Aarelskatten end med Renterne af Prioritetsgælden eller andre Ejendomme paahvilende Byrder. Staten er selv en Grundbyrde, som, naar den een Gang er tagen i Betragtning ved Købet af Ejendommen, end ikke indgaar som Led i Overvejelsen